

“Adams, klasik korku klişelerini kullanarak bazı yazarların üslubuyla dalga geçme konusunda müthiş bir iş çıkarmış... Hızla akan, aksiyon dolu bir gerilim. Kimseyi eleyemiyorsunuz ve hikâyenin nereye gideceğini çözdüğünüzü sandığınız anda Adams karşınıza bir ters köşe daha çıkarıyor.”

– *Mystery and Suspence Magazine*

“Bu nefes kesen baş döndürücü hikâyede, bıçakların yanı sıra kılıçlar ve şok tabancalarının da çekiliyor.”

– *Kirkus Reviews* (starred review)

“Taylor Adams yine alameti farikası olan soluksuz tempo, rahatsız edici atmosferler ve bıçak gibi keskin karakterler yaratma becerilerini konuşturmuş ve ortaya insanı geren ölümçül bir kedi fare oyunu çıkarmış.”

– *Bookreporter.com*

“Kötü Yorum, bana göre yılın en ürkütücü gerilim romanlarından biri.” –*Sun Sentinel (Florida)*

“Yaratıcı ve baştan sonra orijinal kurgu, insanı hayrete düşüren tuhaf ters köşelere ve hiç beklenmedik bir finale doğru doludizgin ilerliyor.

Adams’ın modern Gotik havası korku ve gerilimi başarıyla harmanlıyor. Yoğunluğu ve baştan sonra ürpertici atmosferiyle okurları diken üstünde tutmayı garanti ediyor.”

–*Booklist*

DESTEK MEDYA GRUBU

NOX* YAYINLARI: 5

ROMAN: 5

KÖTÜ YORUM / TAYLOR ADAMS

Orjinal adı: The Last Word

© Taylor Adams, 2023

Hakları, HarperCollins Publishers'in alt markası olan William Morrow'dan Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

Redaksiyon: Ece Çavuşlu

Son okuma: Ahmet Can Aşkın

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Tuğçe Arık

Nox Yayınları: Kasım 2024

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-98091-4-4

© Nox Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com
[f](https://www.facebook.com/noxyayinlari) Noxyayinlari [i](https://www.instagram.com/noxyayinlari) noxyayinlari [t](https://www.twitter.com/noxyayinlari) noxyayinlari
[s](https://www.spotify.com/track/noxyayinlari) noxyayinlari info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 77699

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

KÖTÜ YORUM

BURADA SENİ BENDEN BAŞKASI DUYAMAZ

TAYLOR ADAMS

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

NOX*

Nolan için

GİRİŞ

Son.

Emma Carpenter e-kitap okuyucusunu bıraktı. Çok derinlerden yüzeye çıkmış da ciğerleri yanıyormuş gibi hissediyordu. Beyaz ekranında o üç harfi gördüğüne hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

“Tanrı’ya şükür.” Gözlerini ovuşturdu.

Bu acayip e-kitabı komşusunun önerisiyle doksan dokuz sent karşılığı indirmişti. Romanın kapağı, sıkıcı siyah bir fonun üzerine Comic Sans fontundaki beyaz harflerle yazılmış *Cinayet Dağı* kelimelerinden oluşuyordu. Tekinsiz bir görüntüsü vardı ama şu gerçek görüntülerden oluşan yasadışı video kasetleri andıran dandiklikteydi. Sudan ucuza alınan bir şey nasıl bu kadar yanlış olabilirdi ki?

Alt başlığı kitabı satın aldıktan sonra fark etmişti: *Okuyacağımız En Korkunç Kitap.*

Eyvah.

Bu zırvalık, bir yorumdan ya da tanınmış birinden alıntılanmış gibi görünsün diye tırnak içine alınmıştı ama herhangi bir kaynak belirtilmemişti. Yazarın şahsi böbürlenmesiydi.

Eyvah eyvah.

Emma, Apalaş Dağları'nın eteklerinde sırt çantalarıyla bir başlarına seyahat eden iki üniversite öğrencisinin maceralarını anlatan bu korku romanını her şeye rağmen azmedip bitirmişti. Biri psikoloji öğrencisi, diğeriye hukuk fakültesi giriş sınavlarına çalışan bir hazırlık öğrencisiydi. İnsandansa süs eşyasına benziyorlardı: Kibirli, kontrolsüz, aptal ve hatta belki de yazılmış en ikna edicilikten uzak lezbiyen karakterlerdi. Kitaptaki en sahici karakterin seri katil olması çok şey anlatıyordu.

Emma'nın ıssız-bir-yerde-tehlikeli-biriyle-kapana-kısımla formülüyle ilgili her zamanki sızlanmaları (*Neden telefon hiç çekmiyor? Neden kimse silah taşımıyor? Tanrı aşkına, neden ikide bir ayrılıp duruyorlar?*) bir yana, bu yüz bin kelimelik çin işkencesini okumaya devam etmesinin tek nedeni ilgi çekici bir sanatsal tercihti: Romanın tamamı ilk sayfadan itibaren sadece kötü karakterin ağzından anlatılıyordu. İki kadın –okurların en çok empati kurması gereken karakterler– yalnızca katilin gözünden betimleniyordu.

Saatler süren can sıkıcı bir takip sürecinin ardından anlatıcının/katilin psikoloji öğrencisini çadırında tek başına yakalayıp onu boğmaya kalkışması hiç de şaşırtıcı değildi. Hukukçu, arkadaşını kurtarmaya çalışmış ama katilin öylece bir kenara attığı gece görüşlü tüfeği almak yerine adamla salak gibi yumruk yumruğa dövüşmeyi tercih etmişti. Hâliyle hemen bağırsakları deşilmiş ve Psikolog bir anda Sona Kalan Kız konumuna terfi etmişti. Tabii Psikolog da o lanet silahı alma fırsatını kaçırmış, onun yerine çığlıklar atarak ormana doğru kaçmış, yürüme mesafesinde olan ama o zamana kadar hiç bahsi geçmeyen terk edilmiş bir kulübeye denk gelmişti. Tabii ki önüne park edilmiş kamyonet çalışmıyordu. Tabii ki kız çıkışı olmayan tek odaya sıkışıp kalmıştı. Ve tabii ki adam evine bir seyahat çantasında kızın kafasıyla dönmüştü.

Son.

En azından! Çok şükür!

Amazon, ondan kitabı puanlamasını isteme cüretinde bulunmuştu. Beş yıldız üzerinden mi? Bir. Yine de önce sıfır seçeneğinin olmadığından emin oldu. Sonra da kısa bir değerlendirme yazdı. Muhtemelen *Cinayet Dağı*'nın tamamından daha iyi yazılmıştı. Ama yorumunu paylaşmadan önce bir an için tereddüt etti.

Neden?

Emin değildi. Parmağı aniden duraksamıştı. Gelecekteki hâlinin onu ileride bekleyen korkunç bir şeye karşı çaresizce uyar-maya çalıştığını hayal etti. Kendi ölüm fermanını imzalamak üzere olduğunu ve bunun gidişatı değiştirmek için son şansı olduğunu söylemeye çalıştığını. E-kitap için henüz puanlama yapılmamıştı, dolayısıyla Emma'nın ilk ve tek değerlendirme olacaktı. Acaba yazar yorumları bizzat okur muydu?

Arkasındaki pencereye bir şey çarptı. Tuhaf, belirgin bir ses-ti, ağırlığı insanı rahatsız ediyordu. Kalbi tekledi.

Dönüp baktı ama dışarıda yalnızca nemli gökyüzü vardı. Dönümlerce uzanan sarı sahil otu yağmurla ıslanmış ve hafif bir esintiyle salınıyordu. Daha ilerideyse okyanusun köpüklü dalgaları vardı.

Sadece bir kuş.

Yalnızdı.

Pencereye bir kuş çarptı.

Yine de kalkıp üzerine yağmurluğunu geçirdi ve arka bah-çeyi kolaçan etti. Sahiden de kuşu yerden tavana dek uzanan pencerenin hemen altındaki kumlu çiçek tarhında hareketsiz buldu. Kızıl kahve renkli, çelimsiz bir şeydi. Gözleri sanki uy-kuya dalmış gibi kapalıydı.

Emma avuçlarına aldığı kuşu katlanır sandalyenin üzerin-deki buruşuk, mavi plaj havlusunun üzerine bıraktı. Bazen tekrar canlandıklarını biliyordu. Sadece o küçük beyinlerinin yeniden başlatılması gerekiyordu.

Emma içeri döndü.

E-kitap okuyucusunu eline aldığında *Cinayet Dağı* yorumunun çoktan gönderilmiş olduğunu gördü. Muhtemelen o şaşkınlık ânında işaretparmağı ekrana çarpıvermişti. İşte oradaydı. Onun sözcükleri. Verdiği tek yıldız. Artık çok geçti.

Romanı sildi ve o iki kurgusal üniversite öğrencisiyle kurban gittikleri detaylı cinayetleri unutmaya çalıştı. Okunacak bir sürü e-kitabı vardı. İnternet tam bir kurgu deryasıydı ve son zamanlarda fark ettiği üzere kitabın niteliğinin ne yazık ki hiçbir önemi yoktu. Muhteşem, vasat... Her neyse. Emma'nın bu kumlu, kasvetli kıyıdaki yaşamından birazcık farklı bir dünyası olsa yeterdi.

Bir süre daha kendi sözcüklerini inceledi. Acaba bu yabancıya fazla mı sert davranmıştı? Tek bildiği, yazarın on iki yaşında bile çıkabileceğiydi. Hatta öyle olması pek çok şeyi açıklardı.

Kimin umurunda?

Şuna bakıp durmayı kes.

Golden retriever cinsi köpeği Laika'yı bir sonraki sağanak bastırmadan sahilde yürüyüşe çıkarmaya karar verdi. Geçerken katlanır sandalyedeki kuşa baktı, hâlâ hareketsizdi. Emma geri döndüğünde havluyu boş bulmayı, afallamış hayvancağızın canlanıp gitmiş olmasını umdu.

Bir daha asla *Cinayet Dağı*'nı düşünmeyecekti.

—

En azından iki saat sonra, tuzlu saçları ve kumlu ayakkabılarıyla eve dönüp de internet tarayıcısının köşesindeki kırmızı ikonun onu, değerlendirmesine bir yorum geldiği konusunda bilgilendirdiğini görene kadar öyle sanıyordu.

Midesinde belli belirsiz bir kıpırtı hissetti. *Fikirler, dallamalar gibidir, derler ve internette ikisinden de milyonlarca var.*

Ancak Emma her nasılsa yorumu yapanın kim olduğunu biliyordu.

Bildirime tıkladı.

Uydu interneti kısa bir süre takıldıktan sonra yorumu gösterdi:

Selam Emma86,

Tanıştığımıza memnun oldum! Ben övgü toplayan gerilim romanı CİNAYET DAĞI'nın yazarıyım. Romanımı okuduğun için çok teşekkür ederim. Her şeyi mümkün kılan senin gibi okurlar! Ancak kitabımı beğenmediğini gördüm. Bunda hiçbir sorun yok! Ama sana şunu sormama izin ver: Madem beğenmedin, neden değerlendirme yazıyorsun? Okurlar yalnızca olumlu değerlendirmelerini yazmalı. Bu seni hiç ilgilendirmiyor olabilir ama beni ilgilendiriyor. Diğer potansiyel okurlar senin bir yıldız verdiğin değerlendirmeni görecekler ve bu, onları kitaplarımı alma konusunda tereddüde düşürebilir. Bu da bana mali açıdan zarar verir!

Günün birinde maaşlı işimi bırakıp zamanımı tamamen roman yazmaya ayırabilmek için çok sıkı çalışıyorum. Çocukluğumdan beri hayalim bu. Eminim gerçek hayatta şahane bir insansındır ve benim maddi durumuma herhangi bir zarar vermek istemezsin. Dolayısıyla rica etsem yorumunu kaldırabilir misin?

Sevgiler,

H. G. Kane

Emma yorumu iki defa okudu.

Daha önce herhangi bir yazarın kitabıyla ilgili bir değerlendirmenin kaldırılmasını istemesini bırak, yorum yaptığını bile görmemişti. Bu, yazılı olmayan bir kuralın ihlaliydi, değil mi?

Bilgisayarını kapamak için uzandı, ekranı yarıya kadar da indirdi ama orada cevap verilmesi gereken bir şey vardı.

Sakın yapma.

Belki de bir kadının boynundaki tendonların “solgun spaghetti çubukları gibi kırılmasını” anlatan bir yazarın yapmacık neşesindendi. Ya da belki de çocukla konuşur gibi habire ünlem işareti kullanmasındandı.

Cevap verme.

Ya da belki de bu “yazarın” kendini mağdur göstermesinden, esasen hiç de beceremediği bir işi tam zamanlı hâle getirerek geçimini sağlamaya hakkı olduğuna dair o utanç verici imasındandı.

Sakın-sakın-sakın...

Bilgisayarını tekrar açtı. Hızlı hızlı yazdı:

Merhaba. Zaman ayırıp değerlendirmeme yorum yazdığın için teşekkür ederim. Kitabın bana göre olmadığı için üzgünüm. Saygısızlık etmek istemem ama değerlendirmemi kaldırmamayı tercih ediyorum. Ne de olsa burası okurların ister olumlu ister olumsuz olsun, dürüst görüşlerini paylaştıkları bir forum.

Neredeyse o da kendi adının baş harflerini ekleyecekti ama yapmadı. Bu kez hiç duraksamadan paylaştı. Kendi yorumu adamının altında belirdi.

Bitti gitti.

Yazarın adı zihnini kurcaladı. *H. G. Kane.*

Bir yerlerden tanıdık geliyordu. Belki de bu şahıs, mahlasını H.G. Wells ve Stephen King’in seksi bir karışımına benzeyecek şekilde tasarlamıştı. *Cinayet Dağı*’na ilk ve tek değerlendirmeyi yazan Emma olduğuna göre adam ya da kadın ünlü olamazdı—

Bir yorum daha geldi. Ânında. *Cidden mi?*

Yorumu okurken Emma'nın içi ürperdi:

Emma86, kusura bakma ama ben CİNAYET DAĞI'nı yazmaya altı ayımı verdim. Senin o nefret dolu yorumu yazıp bütün çabamı hiç etmense sadece birkaç saniye sürdü. Senin gibi küçük ağaçkakanlar benim için işin ucunda ne olduğunu anlayamaz.

İstirham ediyorum, lütfen değerlendirmeni geri çek.
Sevgiler,
HGK

Bu seferkini sadece bir kere okudu.

İstirham ediyorum. Bu yüzyılda bunu hâlâ kullanıyorlar mıydı? Peki *senin gibi küçük ağaçkakanlar* bir hakaret miydi? Tüm bunlar cidden acayip tuhaftı.

Klavyenin tuşları Emma'nın parmakları altında tıkırdadı.

Üzgünüm ama cevabım hâlâ hayır. Sonraki kitaplarında iyi şanslar.

Bir süre düşündükten sonra kısa bir ekleme yaptı:

Bu arada, sonraki kitapların için aklında bulunsun, hiçbir kadın ASLA topuklu ayakkabılarla doğa yürüyüşüne çıkmaz.

Durum giderek dayanılmaz hâle geliyordu. Emma başka okurlar da bu yazışmayı okuyup konuşmaya dahil olur mu diye merak etti. Ne düşünürlerdi acaba? Kimin tarafında olurlardı?

Bu meselede taraf diye bir şey olmadığını hatırlattı kendine. Okurların kendilerine ait fikirleri olmalıydı. Yazarlarsa bu fikir- lere yorum yapmamalıydı. Bu yabancıнын sözcüklerini yeniden

okudukça nabzının hızlandığını hissediyordu. Emma, ömrünün altı ayını o edebi dışkıyı çıkarmaya adanmış ve kendini “yazar” ilan etmiş bu adamı ya da kadını neden umursayacaktı ki? O da kitabı okumaya dört saatini ayırmıştı. İkisi de zarardaydı.

Hava almaya ihtiyaç duydu. Yine.

Sersemlemiş kuşu dışarıda unuttuğunu hatırladı.

Katlanır sandalyeye bakmak için dışarı çıktığında ilk yağmur damlaları da düşmeye başlamıştı. Ne yazık ki o tüylü beden hâlâ orada, havlunun üzerinde uzanıyordu. Aynı bıraktığı gibiydi. İncecik bacakları katılmış. Gözleri kapalı. Yaklaşan gök gürültüsünün habercisi şimşekle birlikte Emma daha önce gözden kaçırdığı bir şeyi fark etti.

Kapalı gözkapaklarının arasında küçücük, kırmızı bir göz yaşını andıran kurumuş bir kan damlası.

İçeri döndü.

Ekranında yazardan bir mesaj daha vardı. Bu sefer daha tehditkârdı.

Bir daha söylemeyeceğim.

Emma cevabını ayakta yazdı.

Tamam.

Sonra da dizüstü bilgisayarını kapadı.

BİRİNCİ KISIM

Asla tekrar yazma.

– H. G. Kane, “Profesyonel Bir Yazardan
Yazmaya Dair Tüyolar”, 2015,
hgkaneofficial.com

1

Saat gecenin üçünü geçmişken Emma uyandı ve yatak odasının karanlık köşesinde bir adamın dikildiğini gördü. Kapının keskin, kapkara gölgesi adamın büyük bir kısmını örtüyordu.

Gözlerini kırpıştırarak karşısındaki karaltının silinip giden bir rüya gibi yok olmasını bekledi.

Adam hâlâ oradaydı.

Emma gözlerini odaklayınca oda netleşti. Ay ışığının bir huzmesi, köşedeki hayaletin omzundaki palto kumaşının kırıklığına vurdu. Sarkık boynunun bir katmanını ve bir şapkanın siperliğini aydınlattı. Eski zaman filmlerinde bir gangsterin takacağı türden bir şapkaydı.

Adam gözlerini dikmiş, Emma'ya bakıyordu.

Onun uyuyuşunu izliyordu.

Emma kırıdamaya cesaret edemedi. Parmağını bile oynamadı. Adam onun uyanık olduğunu fark ederse o kırılğan an paramparça olurdu. Adam öne doğru atılır, Emma'nın boğazını keser ya da gözlerini oyar, belki de çok daha beterini yapardı. Karanlıkta daha fazla detay görebilmek için gözlerini fark edecek kadar aralamaktan kaçınarak gözkapaklarını bir kez daha kırptırdı.

Karaltı da hareket etmedi.

Emma nefesini tuttuğunu fark etti. Ciğerleri yanıyordu. Olabildiğince sessiz kalmaya çalışarak ağız dolusu nefes aldı, dışlarının arasından usulcacık bir ses çıktı. Adamın o sesi duyup duymadığını merak etti.

Ne kadar zamandır orada dikilip beni izliyordun?

Odası da sanki bir şeyin eşiğindeydi.

Emma yalnız yaşıyordu. Yatak odası ikinci kattaydı. Telefonu aşağıda şarj oluyordu. Evde silah bulundurmuyordu. Çığlık atsa duyacak mesafede yaşayan bir komşusu da yoktu. Battaniyeleri üzerinden atıp ayağa fırlamayla, yabancıların yanından şimşek gibi geçerek alt kata inmeyi geçirdi aklından. Ama ortalık hâlâ emin olamayacağı kadar karanlıktı. Adam sandığı şeyin sadece askılıktaki bir palto da olabileceğini söyledi kendine. Bir göz yanılması.

Hemen solunda zinciri çekilince yanan bir gece lambası vardı. Parmaklarını yatak örtüsünün altından, sualtındaki bir yılan gibi milim milim ilerleterek elini ona götürdü.

Sessizlik.

Karaltı hareket etmedi. Emma'nın elinin kıpırdadığını görmemişti. En azından şimdilik. Emma gözlerini kapayıp ortam seslerine odaklandı. Çatı padavralarına vuran yağmur damlalarının tıptırtısına. Yabancıların soluklarını ya da paltosunun hışırtılarını duymaya çalıştı. Adamın yatağa doğru adım attığını belli edecek bir döşeme gıcirtısı duymaya kendini hazırladı. Ama o gıcirtı hiç gelmedi.

Bir, diye saydı içinden. Eli artık battaniyenin dışına çıkmıştı, parmakları soğuk porselenin yüzeyinde örümcek gibi sürünüyor, zinciri arıyordu.

İki.

Zinciri buldu. Parmaklarının arasında minicik bir tıkırtı. Adam bunu duymuş muydu? Duyduysa bile hâlâ saldırmamıştı. Hiç hareket yoktu.

Üç?

Sessizliği bozmaktan korkuyordu. Ama korkusunu bastırdı. Artık tamamen ayrılmıştı, kasları battaniyenin altında gerildi. Artık hazır olmalıydı. Bahaneye yer yoktu.

Üç.

Zinciri çekti. Ani bir parıltı yayıldı. Emma ışığın parlama-sıyla irkildi ve battanileri sola fırlatırken kendi bedenini de sağa doğru savurarak çıplak ayaklarını sertçe yere indirdi. Dön-dü –kendini savunmak için dirseklerini kaldırmıştı– ve kapıya doğru koşmaya başladı. Hedefine doğru ilerlerken kısacık bir an şapkalı yabancıнын dikildiği yere baktı. Şimdi karşısında yalnızca çıplak duvar vardı.

Adam gitmişti.

Emma aydınlık yatak odasında tek başınaydı.

Adam hiç orada olmuş muydu ki zaten?

–

Emma tekrar uyumayı denedi ama beceremedi.

Evi baştan aşağı kolaçan etmeye karar verdi.

Önce üst kattan başladı: bir ana yatak odası, iki tuvalet masası bulunan bir banyo ve bir giyinme odası. Davetsiz bir misafirin pusuya yatabileceği her köşeyi, her gölgeyi, her boşluğu kontrol etti.

Üst kat: Temiz.

Sonra aşağı indi. Zemin kat, epey geniş bir oturma odası, açık bir mutfak ve üç tarafı yerden tavana kadar cam olup dışarıdan görülebilen bir yemek alanıyla biraz göz korkutucuydu. Yarı yazlık yarı akvaryum gibi. Sonra iki yatak odası, bir banyo ve üst kata açılan bacasıyla bir çamaşır odası. Uzaktan rahatlıkla görülebilse de tehlikeli saklanma alanlarıyla dolu bir yer. Ne kadar kapı varsa ardına kadar açıp odaları köşe bucak tara-

dı. İlerlerken düzenli olarak ışıkları yakıyor, giderek genişleyen güvenli, aydınlık bir alan oluşturunuyordu. Bir bölgede hak iddia etmeyi andıran bir tatmin ediciliği vardı.

Zemin kat: Temiz.

Geriye yalnızca bir kat kalmıştı.

“Hay bodrumuna.”

Merdiven doğruca karanlığın ağzına iniyordu. Kapının eşiğinde durup mağaramsı kokuyu içine çekti. Birkaç basamak inince merdiven doksan derecelik bir dönüşle alçak, gözle görülür derecede paslanmış bakır bir borunun altından geçiyordu. Bir altmışlık boyuyla Emma bile eğilmek zorunda kaldı. On basamak kadar sonraysa sanki evin midesine girmiş gibi küf ve fare dışkısı kokuları almaya başladı. Son basamağı da inince çıplak ayakları nemle kayganlaşmış beton zemine değdi.

Burası hep nemli olurdu. Tam da bu yüzden sahile yakın kesimlerde bodrum pek tercih edilmezdi. Buradaki gibi dalgıç pompa bulunduran evlerde bile bodrumu kuru tutmak imkânsızdı. Aşağıdaki tek ışık kaynağı, Emma'nın solundaki beton duvara monte edilmiş plastik düğmeden açılıyordu ama etraf göremeyeceği kadar karanlıktı. Uzattığı parmakları elektrik düğmesine değeceği esnada arkasında bir şey hareket etti. Beline bir hava akımı vurdu. Emma ne olduğunu ânında anladı, sıcaklığından tanımıştı. Verilen bir nefesin rüzgârıydı bu.

Şaşkınlıktan irkilince dirseği raflardan birine çarptı. Ağır bir nesne beton zemini boylayarak silah sesini andıran bir güm-bürtü kopardı.

Emma elektrik düğmesini kaybetti. Etraf zifiri karanlıktı.

Bir sonraki nefes birkaç santim arkasından geldi. Daha derin, neredeyse homurtu denebilecek bir nefes. Soğuk bir burun çıplak tenine değerek onu ıslattı.

“Laika,” diye fısıldadı Emma, “sen dünyadaki en kötü koruma köpeğisin.”

Düğmeyi bulup ışığı yaktı.

Laika bir golden retriever'dı ama rengi ismine pek de uymuyordu. Neredeyse bembeyaz tüyleri olan krem rengi İngiliz cinsi olması sebebiyle gelip geçenler onu beyaz bir Labrador ya da Pirene çoban köpeği sanıyordu. Emma çömeli Laika'nın kulaklarının altındaki ipeksi tüyleri okşadı. "Ted Bundy¹ eve girerse havlarsın, değil mi?"

Simsiyah gözler ona çevrildi. Donuk, sessiz ve hevesli.

"Değil mi?"

Tepki gelmedi.

"Değil mi?"

İşte karşınızda boşluk.

Havlamasa da olur, kararına vardı Emma. Ama arkadaş canlısı olduğundan kesin yanılıp eve giren şahsın peşinden üst kata çıkar, dikkatini çekme hevesiyle burnunu adamın bacağına gömüp dururdu. Emma şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Yatak odasında gördüğü karaltı bir kâbusun kalıntısından ibaretti.

Bodrum: Temiz.

Emma kesinlikle yalnızdı. Tam da istediği gibi. Deniz seviyesinin üç metre yukarısında, gelgitten yüz metre kadar uzakta bu ıssız ev onun için güvenli bir sığınak, uçsuz bucaksız bir sahildeki minicik bir ışık kırıntısıydı. Bazı günler pencereden dışarı bakar ve dünyada kalan son insan olduğunu hayal ederdi. Bomboş bir gökyüzü, kilometrelerce uzanan kumsal bitkileri ve ötedeki dalgakıranlara çarpan dalgaların sesi.

Zemin katta ön ve arka kapıların kilitli olup olmadığını (kilitlilerdi) ve pencerelerin hepsinin sağlam olup olmadığını (kesinlikle sağlamlardı) kontrol etti. Yani, daha ne yapabilirdi ki? İçeri gizlice girmiş biri varsa da dışarıdaki hareket sensörlü ışıkların menziline girmeden kaçamazdı zaten. Pasifik göğü şa-

1 1970'lerin ortasında işlediği cinayetlerle nam salmış Amerikalı bir seri katil. -çn

fağın ilk ışıklarıyla aydınlanırken Emma yine de lambaları açık bıraktı. Tüm odaları aradığı ve köpeğinin keskin hisleri de yanında olduğu hâlde yabancının evin içinde onunla kilitli kalmış olamayacağını kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Üst kata çıktığında yatak odasındaki lambanın ışığında, az önce karaltının durduğu yerde bir sandalyenin üzerine özen-sizce fırlatılmış kıyafetlerini ya da korkuluk gibi asılı duran bir yağmurluk görmeyi umuyordu. Ancak tek gördüğü çıplak du-var oldu. Ne var ki Emma bir şapkanın siperliğini gördüğünden emindi.

Değil mi?

Kendine bir zencefil çayı hazırlayarak pencereleri inceledi. Dışarıdaki puslu sahile ve odanın yansımalarına aynı anda odaklanmaya çalıştı. Bir yanı arkasında dikilen birini görüp tiz bir çığlık atmaya bekliyordu. Bu filmi daha önce de görmüştü.

Laika'ya bir kâse mama hazırladı. Köpeği kayıtsızca mamayı kokladı.

“Biliyorum,” dedi Emma. “Ben de hiç aç değilim.”

—

Akşamüzerine kadar baştan sonra iki e-kitap daha bitirmiş-ti. Biri makul, diğeri epey iyiydi. Dörder saatte bitmişlerdi ve kusurlu dedektifler, acayip şüpheliler, kansız cinayetler içeren rahatlatıcı, atmosferik kitaplardı. Dikkatleri başka tarafa çekmek için atılan yemler. Trajik geçmişler. Akşam okumak için bir kitap daha indirmişti. İnsanın bir başkasının dünyasına dalması, el emeği detaylarla mest olup asma tavanlara hayranlık duyması güzel bir şeydi. Emma iyi günlerinde Tolstoy ve Dos-toyevski okumayı severdi; Amazon'un indirimli ve ücretsiz kitapları arasında öylesine dolaştığının farkındaydı. Tam olarak keyif almak için ya da çeşitlilik olsun diye okumuyordu ama

sonuçta kaçış yöntemi olarak kitap okumakta da yanlış bir şey yoktu, öyle değil mi?

Amazon her iki kitabın sonunda da onu değerlendirme yapmaya teşvik etti.

Emma reddetti.

O tuhaf yazarın adını unutmuştu ama yaşadıklarının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Yabancılarla nadiren iletişim kurardı. İnternette bile. Üç ay önce bu sahile geldiğinden beri her türlü sosyal bağına kesmek ve kendine insanlarla iletişime girmeyeceği bir koza yaratmak için çok çabalamıştı. Kitapları sanal âlemden geliyordu. Market alışverişleri sihirli bir biçimde kapısında belirliyordu. Ne zaman dağıtım aracının dört yüz metrelik araç yoluna girdiğini duysa saklanıyordu. Koca kadın olduğu hâlde bir pencerenin altında saklanırken zaman iyiden iyiye yavaşlıyor, bir türlü akmak bilmiyordu.

Buraya geldiğinden beri beş buçuk kilo vermişti. İsteyerek olmamıştı. Belki de bedeninde arıza vardı ama bir şeyler yemek onun için sıkıcı ve pek de haz vermeyen bir eyleme dönüşmüştü. Klozette oturmak kadar keyifsizdi. Bazı günler yemek yemeyi tamamen unutuyordu. Bazı günlerse tek istediği uyunmak oluyor, koridorlarda zombi gibi dolanıyordu. Ev ona uçsuz bucaksız geliyordu. Bir demlik zencefil çayı yapmak bile üstesinden gelinemez bir güçlüktü. Hiçbir şey, gerektirdiği o yoğun çabaya değmiyordu.

En son ne zaman bir insan sesi duyduğundan bile emin değildi. Dört hafta önce miydi?

Belki de beş?

İçe dönük kişiliklerin yalnız geçirdikleri zamanda şarj oldukları söylenirdi. Sosyal pili idareli kullanmak gibi bir şey. Bu, her ne kadar doğru olsa da –çünkü çoğu insan Emma'nın ruhunu tüketiyordu– o kendini daha çok bir kil gibi görüyordu. Çevresinin gündelik ihtiyaçlarını karşılayabilmek için gö-

nülsüzce şekil alan biçimsiz bir yapı. Komşunun çocuklarına gülümse. Arabanın kaskosunu öde. Dışçı randevusu al. Ama burada, bu ıssız sahilde daha beter bir gerçeği keşfetmişti: Bir işi, yapılacak görevleri, arkadaşları, ailesi olmayınca Emma Carpenter mutlulukla darmadağın oluveriyordu. Her zerresi en az dirençle karşılaşacağı yolları seçiyordu. Bazen aynalarda ya da camlarda kendi yansımasını görüyor, o solgun ve biçimsiz yüzü tanıyamıyordu. Gözsüz, ağızsız, vıcık vıcık bir pelteye dönüşmüş yassı burunlu bir yüz. Kendisinin hayaleti.

Bir insanın başına gelebilecek en berbat şeyi zaten birkaç ay önce yaşadığından artık onu çok az şey korkutabilirdi. Ama yalnız başınayken dönüştüğü şeyden ve o şeyi serbest bırakırsa zihninin gidebileceği yerlerden korkuyordu.

İstikrarlı dijital abur cubur tüketimi –doksan dokuz sentlik iyi, kötü ve arada kalan dikkat dağınıklıkları– onu meşgul etmeye yetiyordu.

Şimdilik.

–

Bir fırtına yaklaşıyordu.

Emma ilk önce çamaşır odasında, kurutucunun üzerine tırmanırken gördü bunu. Küçük bir pencere açıp sırtını iyice bükerek bir sigara yakmıştı. Her fırttan sonra ucuzcudan aldığı plastik bir vantilatörü çalıştırıyor, her kül zerresinin dışarı gittiğinden emin oluyor, bu esnada da okyanusun üzerinde toplanan fırtına bulutlarını izliyordu. Az sonra parmak uçlarını yalayıp sigarasını söndürdü, ardından da izmariti diğerleriyle birlikte kilitli poşete koydu.

O kanepesinde üçüncü e-kitabını okurken yağmur damlaları pencereleri dövmeye başlamıştı bile. Rüzgâr uğuldarken Emma yan odada açık unutulmuş bir dolap kapağından ses ge-

lip gelmediğini düşünüyordu. Ya aşağı inen sinsi ayak sesleri? Bir palayı kavramış eldivenli parmaklar?

Belirli aralıklarla durup dinliyordu.

Bu ev seslerle doluydu. Üç aydır burada yaşamasına rağmen hâlâ yeni yeni tuhaflıklar keşfediyordu. Kapanmayı reddeden kapılar. Sabit bir kalp atışı gibi damlayan oluklar. Ara sıra kendi kendine sifonu çekilen misafir tuvaleti. O sifon sesini evin diğer ucundan ilk duyuşu çok korkunçtu ama artık tatlı bir tuhaflık gibi gelmeye başlamıştı. Sanki ara sıra sıçmak için uğrayan bir hayalet varmış gibi. Emma ilk kez bir başkasının evine göz kulak oluyordu ve evin kiracısı değil de davetsiz bir misafirdi sanki. Belki bu, mutfak çekmecesindeki çatal bıçağın kimin olduğuna göre değişen bir şeydi ama geceleri bir yabancıнын oturma odasında suçlu suçlu dolaşırken kendini hırsız gibi hissediyordu.

Evin sahibi mi? Portland'dan Jules Phelps adında hoş bir hanımefendi.

En azından Emma onun bir hanımefendi olduğunu *tahmin ediyordu*.

Hiç yüz yüze görüşmemişlerdi.

Kendini bu kadar istilacı hissetmesinin bir nedeni de Jules'un özel hayatıyla ilgili çıkarımlarda bulunmaktan kendini alamamasıydı. Kaçınılmaz bir şeydi bu. *Aksini yapmak elde değil*. Ecza dolabında tansiyon ve kabız ilaçları vardı. O hâlde Jules orta yaşlı ya da daha büyük olmalıydı, değil mi? Rafta antika bir Polaroid fotoğraf makinesi duruyordu. O hâlde Jules fotoğrafçılıkla uğraşıyor olmalıydı. Yatak odalarından biri yakın zamanda temizlenmişti ama ortamda hâlâ yoğun bir ergen kokusu vardı. Demek ki Jules bir oğlan çocuğu büyötmüştü. Odanın duvarındaki bir posterde heykeli andıran bir samuray savaşçısı, ay ışığıyla aydınlanan bir bambunun altında diz çökmüş kılıcını bileliyordu. Belki de oğlan üniversiteye gitmişti. Ya da evden

taşınmıştı. Belki de Jules onu öldürmüştü ve çocuğun uzuvları şu anda duvarların içinde çürüyordu.

Belki de Emma haddinden fazla suç romanı okuyordu.

Ama o odada onu huzursuz eden bir şeyler vardı. Bir süre sonra Axe vücut spreyi, Mtn Dew ve çorapların kasvetiyle dolu kötü enerjiden etkilenmemek için odadan uzak durup kapıyı kapalı tutmaya başladı. Hem orada bir şey daha vardı, ekşi bir şey. Bayat. Mayamsı.

Okumaya devam et.

Emma'yı alakadar etmezdi. O ısıtıcıları çalıştırmak, çatının akıp akmadığını kontrol etmek ve Jules'a gelen postaları almak için buradaydı. Geri kalan her şey dalgalardan farksızdı: Beyaz gürültü.

Yerlileri tarafından *Strand* olarak anılan ve yaklaşık on sekiz kilometre boyunca ip gibi uzanan Strand Sahili, anakaraya tek şeritli bir caddeyle bağlanıyordu. Emma'nın şu an içinde bulunduğu benzer evlerin belirli aralıklarla serpiştirildiği düz ve çimenlerle kaplı bir kara parçasıydı. Evlerin her biri estetik amaçlarla boş bırakılmış dönümlerce araziyle birbirinden ayrılıyor, bu alanlara büyük oranda Wave Caddesi denilen tek bir yoldan ulaşılabiliyordu. Cep telefonu bazen çekiyor bazen çekmiyordu, suyun tazyiki düşüktü ve uydu internetinin bant genişliği ancak Netflix'i 480p çözünürlükte izlemeye yetecek kadardı. Tabii o da hava şartları iyiye. Bu evlerin yüzde doksan dokuzunun ekimden nisan kadar karanlığa gömülmesi şaşırtıcı değildi. Jules gibi varlıklı şehirlilerin aldığı ve berbat geçen yağmurlu mevsimlerde kilitlenip güvelenmeye bırakılan yazlık evlerdi çoğu. Yıllık yağış bakımından Strand Sahili, kuzeye doğru kısa bir araba yolculuğu mesafesinde bulunan ve parıldayan vampirleriyle nam salmış malum Washington kasabasından sonra ikinci sırada geliyordu.

Burada Emma'nın komşularından söz edilemezdi çünkü sadece *bir* komşusu vardı. O münzevi de Wave Caddesi üzerindeki bir sonraki evde, dört yüz metre ötede yaşıyordu. Emma'nın kitap okuduğu kanepeden bakınca uzaktaki bina, nemli göğede doğru yükselen bir mezar taşını andırıyordu. İçeriden loş bir ışık yayıldığını seçebiliyordu. Oturma odasının penceresindeyse bir beyaz tahta vardı.

Üzerine elle bir mesaj yazılmıştı.

“Sonunda.”

Emma e-kitap okuyucusunu indirdi. Ayı postundan kilimin üzerinde horlayan Laika'nın üstünden atlayarak pencerenin kenarındaki gemi teleskopuna uzandı. Merceğe doğru eğildi, komşunun uzaklardaki mesajı netleşene kadar aletin odağıyla oynadı.

Tahtada... bir çöp adam vardı. Elle çizilmiş bir darağacında sallanıyordu.

“Kahretsin.”

Yine kaybetmişti. Emma'nın tahmini –oksijen– cevabın yanından bile geçmiyordu.

Yaşlı komşusunun tam adını bilmiyordu, tek bildiği bir öğleden sonra o beyaz tahta aracılığıyla bir anda ona kendini tanıttığıydı. (MERHABA. BEN DEEK). Bir ya da iki hafta önce de tahtasında dostane bir davet belirmişti (ADAM ASMACA OYNAMAK İSTER MİSİN?), ki popüler beyaz tahta oyunu adam asmacayı bilmeyenler için ancak Testere'nin söyleyebileceği bir söze benziyordu. Emma'nın öyle bir oyundan haberi yoktu.

Özetle: Oyunculardan biri gizemli bir sözcüğün harflerini tahmin etmeye çalışırken diğer oyuncu da boynunailmek geçirilmiş bir çöp adam çiziyor, her yanlış tahminde bir uzuv daha ekliyordu. Çöp adamın tamamlanması, zavallı adamın asıldığı anlamına geliyordu. Deek'in Adam Asmaca oyununun ehli olduğu anlaşılmıştı. Her zaman nokta atışı tahminler yapıyor,

seçtiği sözcüklerse çözülemez oluyordu. Emma bir kez bile kazanmamıştı.

Birini teleskop aracılığıyla tanımak imkânsızdı ama insan tıpkı bir yabancıнын evine göz kulak olurken yaptığı gibi bazı gözlemlerde bulunmaktan kendini alamıyordu. İhtiyar adamın ıvır zıvır yığınları arasında bir başına yaşadığını biliyordu mesela. Ikea'nın indirim reyonunu andıran kalabalık mobilyalar, ağzına kadar dolu dosya dolapları, üst üste yığılmış kitaplardan oluşan kuleler ve arka verandada (muhtemelen) henüz monte edilmemiş bir klozet. Adamın şömine rafının üzerinde çerçeveletilmiş antika bir revolver bulundurduğunu biliyordu. Kahveyi sadece saat üçten önce içtiğini, o saatten sonraysa ağzına viskidenden başka içecek sürmediğini. En boktan akşamlarında bazen doğruca balkonundan havai fişek attığını.

Emma genelde Adam Asmaca tahminleri arasında birkaç saat bırakırdı –Strand'deki yaşamın memnuniyet verici o yavaşlığı– ama bir hareketlilik gördü. İhtiyar münzevi mutfagındaydı. Emma tahta kaleminin kapağını açıp kendi beyaz tahtasına darağacını çizdi ve bir kelime seçti.

Adam dört denemede kelimeyi buldu.

TANYELİ?

“Pislik.”

Bunu nasıl yaptığını çözemiyordu.

Zaman zaman komşusunun yağmur vuran pencerelerini izleyip ipuçları arıyor, bir kovboy silahı ve beş ton ıvır zıvırla bir başına yaşayan adamın eskiden ne tür bir kariyeri olabileceğine dair kafa patlatıyordu. Haftalardır tahminde bulunuyordu. Antikacı mıydı? Arşivci? Emekli film yıldızı. *Michael Clayton*'ı hava kurutucusuna atsanız, ucundan George Clooney'ye benziyordu. Geçmiş ne olursa olsun, kendine Deek diyen bu adam büyüleyici bir gizemdi.

Komşusu sanki keskin bir ses duymuş da irkilmiş gibi teleskopunun başından kalktı. Mavi kalemini alıp tahtasına bir şeyler yazdı: O KİM?

Emma çayını yudumlarken kalakaldı.

Fincanını masaya hafif bir tıkırtıyla bıraktı ve ellerini iki yana açıp abartılı bir omuz silkişle karşılık verdi: *Ne?*

Deek yeniden yazmaya başladı. Ama fırtına şiddetleniyor, camları dövüyor ve akan damlalar adamın yazdıklarını bulanıklaştırıyordu. Emma teleskopundan bakarken gözlerini kıstı.

OTURMA ODANDAKİ ADAM

ARKANDA

Emma mercekten uzaklaştı. Odanın arkasında kalan kısmında belli belirsiz bir serinlik hissetti, yeri değişen havanın oluşturduğu bir esinti gibi. Fakat bunu yok sayıp kalemini eline aldı.

GÜZEL DENEME, yazdı.

Adamın dalga geçtiğinin farkındaydı ve oltaya gelmeyecekti.

Dört yüz metre ötedeki adam başını iki yana salladı. Islak camların ardından ellerini salladı. Ardından tekrar tahtasına döndü.

CİDDİYİM, yazdı. KİM O?

Emma'yı işaret ediyordu.

Hayır. Emma'nın *arkasını*. Bitişikteki oturma odasını. On adım ötesini.

Emma arkasına bakmayı reddetti. "Hayır."

TAM ORADA

"Tabii tabii."

BIÇAĞI VAR